DOMSTOLENS DOM
AF 26. NOVEMBER 1975 [1]

Société des grands Moulins des Antilles mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Sag 99/74

Sammendrag

1. Erstatningssøgsmål — karakter — selvstændigt retsmiddel (EØF-traktatens artikel 178 og 215)

2. Kommissionens ansvar uden for kontraktforhold — omfang — en medlemsstats gæld

3. Erstatningssøgsmål — antagelse til realitetsbehandling — skade forvoldt af Fællesskabet — henvisning — betingelse (EØF-traktatens artikel 178 og 215)

1. Erstatningsssøgsmål efter traktatens artikler 178 og 215 er indført som et selvstændigt retsmiddel med en særlig funktion inden for retsmiddelsystemet og er undergivet betingelser, der er tilpasset dets særlige formål.
2. En fællesskabsinstitutions afslag på at betale en gæld, der eventuelt skyldes af en medlemsstat i henhold til fællesskabsretten, omfattes ikke af reglerne om Fællesskabets ansvar uden for kontraktforhold;
3. Sag om erstatning uden for kontraktforhold kan kun anlægges under henvisning til, at der er forvoldt en skade ved en handling eller undladelse fra Fællesskabets side.

I sag 99/74

SOCIÉTÉ DES GRANDS MOULINS DES ANTILLES, ved sin direktør (président directeur-général), repræsenteret af advokat ved Cour d'Appel, Jean-Denis Bredin, Paris, og med valgt adresse hos advokat Georges Margue, 20, rue Philippe II, som

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af sin juridiske rådgiver J. H. J. Bourgeois som befuldmægtiget, bistået af G. zur Hausen, med-

1 — Processprog: Fransk.

lem af Kommissionens juridiske tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos juridisk rådgiver Mario Cervino, Bâtiment CFL, place de la Gare, som

sagsøgt,

angående et krav om skadeserstatning og renter i henhold til EØF-traktatens artikel 215, stk. 2,

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af: præsidenten R. Lecourt, afdelingsformændene R. Monaco og H. Kutscher, dommerne A. M. Donner, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, M. Sørensen, Mackenzie Stuart og A. O'Keeffe,

generaladvokat: A. Trabucchi
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og parternes anbringender under skriftvekslingen kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb

1. Artikel 9, stk. 1 i Rådets forordning nr. 120/67/EØF af 13. juni 1967 om den fælles markedsordning for korn (EFT-specialudgave 1967, s. 21; org. ref. JO 1967, s. 2269) bestemmer, at for de ved produktionsårets udløb eksisterende beholdninger af visse kornsorter høstet inden for Fællesskabet, kan der ydes en overgangsgodtgørelse.

Hvad kornsorten majs angår, er en sådan godtgørelse under visse omstændigheder obligatorisk. For de ved udløbet af høståret 1972/73 eksisterende beholdninger fastsatte Rådet ved forordning nr. 1406/73 (EFT L 139, s. 30) dels godtgørelsernes størrelse og dels visse betingelser for deres betaling.

Ved forordning nr. 1554/73 (EFT L 156, s. 13) fastsattes yderligere betingelser for udbetalingen. I forordningens artikel 3, stk. 1 blev det bestemt, at overgangsgodt-

gørelsen erlægges af den kompetente myndighed i den medlemsstat, på hvis område lagrene befinder sig. Den kompetente myndighed er enten interventionsorganet eller ethvert andet organ, der er udpeget hertil af medlemsstaten (artikel 6, stk. 4 i forordning nr. 1554/73).

Det bestemmes i artikel 16, stk. 1 i forordning nr. 120/67/EØF, at forskellen mellem de noteringer, der gælder på verdensmarkedet for de under markedsordningen henhørende produkter og priserne inden for Fællesskabet, kan udlignes ved en eksportrestitution for at muliggøre eksport af disse produkter.

Artiklens stk. 2 bestemmer, at restitutionen, der fastsættes af Kommissionen i henhold til forvaltningskomité-proceduren, er ens for hele Fællesskabet, og at den fastsatte restitution ydes på begæring.

Efter artikel 7, stk. 1, første led i Rådets forordning nr. 139/67/EØF, om almindelige regler for ydelse af eksportrestitutioner for korn og kriterierne for restitutionsbeløbenes fastsættelse (EFT-specialudgave 1967, s. 82; org. ref. JO 125, s. 2453/67) udbetales restitutionen for de pågældende produkter, når det godtgøres, at de er udført fra Fællesskabet.

I Kommissionens forordning nr. 1041/67/EØF om de nærmere regler for anvendelse af eksportrestitutioner for de produkter, for hvilke der gælder en ordning med fællespriser (EFT-specialudgave 1967, s. 298; org. ref. JO 314, s. 9) præciseres, at det er den medlemsstat, hvorfra varen eksporteres, der er kompetent med hensyn til betaling af restitutionen: »Restitutionen udbetales af den medlemsstat, på hvis område eksporttoldformaliteterne er blevet opfyldt« (artikel 10, stk. 1).

I henhold til artikel 227, stk. 1 gælder EØF-traktaten for Den franske Republik. I henhold til artiklens stk. 2 gælder traktatens særlige og almindelige bestemmelser vedrørende landbruget, med undtagelse af artikel 40, stk. 4 for de oversøiske franske departementer fra traktatens ikrafttræden.

Andet afsnit i artikel 227, stk. 2 bestemmer følgende: »Senest 2 år efter denne traktats ikrafttræden fastlægges betingelserne for anvendelse af traktatens øvrige bestemmelser ved beslutninger, som Rådet efter forslag af Kommissionen vedtager med ensstemmighed«.

EØF-traktatens artikel 40, stk. 4 bestemmer: »Med henblik på at muliggøre, at formålet med den i stk. 2 omhandlede fælles ordning nås, kan der oprettes et eller flere struktur- og garantifond for landbruget«.

På grundlag af EØF-traktatens artikel 40, stk. 4 oprettedes Den europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) ved Rådets forordning nr. 25 af 4. april 1962 om finansiering af den fælles landbrugspolitik (EFT-specialudgave 1959-1962, s. 118; org. ref. JO 30, s. 991/62).

EUGFL skal således finansiere de restitutioner ved udførsel til tredjelande, der ydes efter fællesskabsreglerne inden for rammerne af de fælles markedsordninger for landbrugsvarer (artikel 2, stk. 1) set i sammenhæng med artikel 1, stk. 2, litra a) i Rådets forordning nr. 729/70 af 21. april 1970 om finansiering af den fælles landbrugspolitik (EFT-specialudgave 1970 (I), s. 196; org. ref. JO L 94, s. 13).

Overgangsgodtgørelserne for de eksisterende lagre afholdes af EUGFL (artikel 2, litra d) i Rådets forordning nr. 787/69 af 22. april 1969 om finansiering af interventionsudgifter på det indre marked for korn og ris (JO L 105, s. 4).

Artikel 3 i Rådets afgørelse af 21. april 1970 (EFT-specialudgave, 1970 (I), s. 201; org. ref. JO L 94) bestemmer: »Fra den 1. januar 1971 optages indtægterne fra landbrugsimportafgifterne i deres helhed på Fællesskabernes budget«.

2. Det sagsøgende selskab er hjemmehørende i Baie-Mahault (Guadeloupe), et

af de oversøiske franske departementer, der er omhandlet i EØF-traktatens artikel 227, stk. 2.

I høståret 1972/73 eksporterede selskabet mel og klid til tredjelande. For denne eksport indgav det anmodning om og fik eksportlicenser, hvor eksportrestitutionens størrelse var forudfastsat.

Under hensyn til de mængder korn, som selskabet havde på lager ved udgangen af høståret 1972/73, anså det sig for berettiget til overgangsgodtgørelse efter artikel 9 i forordning nr. 120/67 (der tidligere er omtalt).

Det beløb, det sagsøgende selskab har til gode i form af restitutioner i forbindelse med den eksport, som fandt sted på grundlag af eksportlicenserne med forudfastsættelse, andrager 222 975,97 ffr. Størrelsen af overgangsgodtgørelsen for lagre angives at være på omkring 278 452,18 ffr.

3. Ved en række skrivelser krævede selskabet hos Office national interprofessionnel des céréales (ONIC), det kompetente franske organ, betaling for disse beløb.

Ved skrivelse af 11. maj 1973 svarede ONIC, at man »havde foretaget de nødvendige skridt til fastsættelse af en særlig fremgangsmåde til udbetaling af restitutioner for eksport fra de oversøiske franske departementer, eftersom det i henhold til EØF-traktatens artikel 227 ikke kan påhvile EUGFL at afholde restitutioner for de oversøiske departementer.«

Ved skrivelse af 5. august 1974 tilskrev ONIC påny det sagsøgende selskab og meddelte, at man stadig behandlede problemet om overgangsgodtgørelse for eksisterende beholdninger og restitutionsproblemet. »Der foreligger en anomali, idet der nægtes de i de oversøiske departementer hjemmehørende firmaer eksportrestitutioner og godtgørelser ved produktionsårets afslutning, mens der opkræves import- og eksportafgifter«.

4. Ved klage indgivet til Kommissionen den 27. august 1974 krævede sagsøgeren, at denne skulle betale selskabet 501 428,15 ffr., der svarede til det beløb, som det i alt skulle have til gode i restitutioner og overgangsgodtgørelser for lagre.

Efter at denne klage var blevet stiltiende afvist, anlagde selskabet ved stævning indgivet til Domstolen den 19. december 1974 sag om erstatning i henhold til EØF-traktatens artikel 215, stk. 2.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Det sagsøgende selskab har nedlagt følgende påstand:

— Kommissionen for Det europæiske Fællesskab dømmes til at betale sagsøgeren 501 428,15 ffr. med renter som Banque de France's diskonto fra den 27. august 1974, fra hvilket tidspunkt renterne påløber som følge af påkravet til Kommissionen i den administrative klage, og indtil betaling sker, samt til at afholde sagens omkostninger.

Sagsøgte har nedlagt følgende påstand:

— Afvisning, subsidiært frifindelse
— sagsøgeren pålægges sagens omkostninger.

III — Sammenfatning af parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og andre anbringender

Vedrørende formaliteten

1. *Kommissionen* har gjort gældende, at artikel 215, stk. 2 ikke kan påberåbes i den foreliggende sag, der i virkeligheden er en sag om betaling af et simpelt pengetilgodehavende.

For at en erstatningssag kan tages under påkendelse, må der imidlertid i det mindste være henvist til en særlig skade ved siden af kravet om penge (jf. 96/71 — *Haegeman* mod *Kommissionen,* Recueil 1972, s. 1005, forslag til afgørelse fra generaladvokat Mayras).

2. Desuden er Kommissionen ikke rette sagsøgte: Ganske vist er det fællesskabslovgivningen, der hjemler retten til restitutioner eller overgangsgodtgørelser for lagre, men Fællesskabet er dog ikke kompetent med hensyn til betaling heraf til private.

Der må sondres mellem på den ene side den betaling af restitutioner og godtgørelser, der finder sted ved medlemsstaternes forvaltninger, og på den anden side Fællesskabets eventuelle finansiering heraf. Finansieringen er et forhold mellem medlemsstaten og Kommissionen, jf. de forenede sager 178, 179 og 180/73 — *Belgien og Luxembourg* mod *Mertens* (Sml. 1974, s. 383), hvorfor sagen, for så vidt den er anlagt mod Fællesskabet, må afvises.

3. Under alle omstændigheder må sagen afvises på nuværende trin. Når det tilkommer medlemsstaterne at træffe afgørelse om ydelse af restitutioner og godtgørelser, medfører dette, at det tilkommer de nationale retsinstanser at afgøre, om den forretningsdrivende har krav på det pågældende beløb. Domstolen kan ikke på dette trin træffe afgørelse om erstatning af et tab, der måtte være følgen af ikke-erlæggelse af restitutionerne: jf. sag 96/71 — *Haegeman* mod *Kommissionen* (nævnt ovenfor).

Dommen i sag 43/72 *Merkur Außenhandels-GmbH* (Sml. 1973, s. 1055) er irrelevant.

I den foreliggende sag drejer det sig om, hvorvidt sagsøgeren har krav på erstatning, fordi Kommissionen har afslået at dække de rejste krav, hvilket spørgsmål hænger sammen med, om sagsøgeren faktisk har disse krav og ikke med spørgsmålet om gyldighed af en fællesskabsretsakt som i *Merkur*-sagen.

Hertil har *sagsøgeren* bemærket, at det forhold, at deres tilgodehavende og den skade, de gør gældende at have lidt, målt i penge er ens, ikke kan bruges som begrundelse for at afvise sagen, for så vidt den er anlagt på grundlag af artikel 215, stk. 2: jf. sag 153/73 — *Holtz* mod *Rådet og Kommissionen* (Sml. 1974, s. 675) og de forenede sager 9 og 11/71 — *Compagnie d'approvisionnement* mod *Kommissionen* (Recueil 1972, s. 391).

Det er absurd at bebrejde sagsøgeren, at det frivilligt har begrænset erstatningspåstanden til kun at angå de beløb, som det havde krav på.

Bedømmelsen af en sag, hvori der er nedlagt påstand om erstatning, påvirkes ikke af, at sagen kan føre til et resultat, der ligner det, som ville følge af en anden form for søgsmål: sag 5/71 — *Aktien-Zuckerfabrik Schöppenstedt* mod *Rådet* (Recueil 1971, s. 975), sag 4/69 — *Lütticke* mod *Kommissionen* (Recueil 1971, s. 325), sag 153/73 — *Holtz* mod *Rådet og Kommissionen* (Sml. 1974, s. 675), sag 43/72 — *Merkur Außenhandels-GmbH* mod *Kommissionen* (Sml. 1973, s. 1055).

En erstatningssags særlige genstand er genopretning af tab, som er forårsaget af en institution under dennes udøvelse af sine funktioner. Den pågældende institutions handling må være ulovlig eller skyldes en fejl: jf. forslag til afgørelse fra generaladvokaterne Dutheillet de Lamothe og Mayras i sagerne *Compagnie d'approvisionnement* og *Merkur Außenhandels-GmbH.*

Eftersom sagsøgeren kræver erstatning for det tab, det har lidt ved, at det ulovligt og fejlagtigt er blevet nægtet de forskellige beløb, som det havde krav på, må dets sag antages til realitetsbehandling.

Vedrørende realiteten

Sagsøgeren har gjort gældende, at, når det har krav på restitutioner og overgangs-

godtgørelser, skal Fællesskabet opfylde dette af sine egne midler, da den fælles finansiering er et af principperne i landbrugspolitikken. Kommissionens afslag på at betale det restitutionerne er ulovligt, eftersom der herved sker en krænkelse af EØF-traktaten og gennemførelsesforordningerne. Kommissionen har derfor begået en grov tjenstlig fejl, og Fællesskabet må erstatte den heraf følgende skade.

Kommissionen har hertil anført, at hvis det forudsættes, at sagsøgeren i det foreliggende tilfælde opfylder alle de betingelser, som Fællesskabslovgivningen stiller for at tildele eksportrestitutioner og overgangsgodtgørelser for de oplagrede produkter, har det krav på disse beløb.

Princippet om fællesskabsfinansiering kan ikke udledes direkte af traktatens bestemmelser om landbruget. Dette princip fandt først udtryk i forordning nr. 25 til gennemførelse af traktatens artikel 40, stk. 4. Da denne artikel imidlertid ikke automatisk gælder for de oversøiske departementer, gælder princippet om fællesskabsfinansiering ikke for disse.

Traktatens artikel 227, stk. 2 tilsigter netop at udelukke fællesskabsfinansiering af landbrugspolitikken for disse regioner, indtil modsat bestemmelse foreligger.

Fællesskabet kan derfor hverken være forpligtet til at betale de pågældende beløb til sagsøgerne eller at finansiere betalingen.

Endelig skyldes de omstændigheder, som ligger til grund for den af selskabet anlagte sag, hverken Kommissionens afslag på at betale selskabet de omtvistede beløb eller det forhold, at Fællesskabet ikke har udstrakt fællesskabsfinansieringen til de pågældende transaktioner, men derimod den kompetente franske myndigheds handlemåde.

Det sagsøgende selskab har hertil svaret, at medlemsstaten uden fællesskabsfinansiering ikke kan varetage sine opgaver, for så vidt som den ikke længere får del i indtægterne fra den fælles landbrugspolitik. Fællesskabets afslag på at finansiere betalingen af de pågældende beløb er afgørende for bedømmelsen af Kommissionens adfærd.

Forordning nr. 25 er kun udtryk for et mere almindeligt princip, der er uadskilleligt forbundet med det fælles landbrugsmarked, og som derfor kan anvendes på alle de territorier, som den omfatter. Ensartede priser og, mere generelt, en fælles politik, kræver, at der findes et princip om fællesskabsfinansiering.

Sammenhængen mellem den fælles finansiering af udgifterne til den fælles landbrugspolitik og Fællesskabets oppebørsel af de deraf flydende indtægter er ganske klar. Det er overgangen til enhedsmarkedet, der er årsagen til, at Fællesskabet tildeles samtlige indtægter fra de fælles landbrugsforanstaltninger.

Det sagsøgende selskab har derfor gjort gældende, at fællesskabsfinansieringen retligt må omfatte de oversøiske departementer. Ved at afslå at finansiere de udgifter, der opstår af anvendelsen af mekanismerne i den fælles ordning af kornmarkederne på de oversøiske departementer, overtræder Fællesskabet fællesskabsreglerne. Det følger af *Merkur*-dommen, at denne sag kan anlægges direkte ved Domstolen, uden at Kommissionen kan hævde, at det påhviler medlemsstaten at betale de restitutioner og godtgørelser, der er tvistens årsag.

Eftersom tabet er opstået direkte ved Kommissionens afslag på at opfylde sagsøgernes lovlige krav, påhviler dets erstatning Kommissionen.

I duplikken har *Kommissionen* anført, at den italienske regering i sag 23/71 — *Leonesio* (Recueil 1972, s. 287) om en slagtningspræmie, hvoraf 50 % var finansieret af Fællesskabet, havde begrundet den forsinkede udbetaling af præmien med visse regler i den italienske finanslov. Domstolen forkastede dette anbrin-

gende. Finansieringen af en udgift, der følger af et krav, som private har i henhold til fællesskabsretten, er derfor ikke en betingelse for kravets eksistens eller for dets gennemførelse.

Princippet om fællesskabsfinansiering får i den regel, der stadfæster det, en geografisk begrænsning, idet de oversøiske departementer udelukkes. Det forudsættes heller ikke, at Fællesskabet automatisk og fuldstændigt skal finansiere udgifterne ved den fælles landbrugspolitik. Kommissionen ser ikke, hvorfor staten ikke kan udbetale de pågældende restitutioner og godtgørelser. Staten er nemlig forpligtet til at betale dem.

Kommissionen har konkluderet, at det sagsøgende firma skal gå til de nationale retsinstanser for at få de rettigheder respekteret, som det har i henhold til en fællesskabsregel med direkte virkning.

Parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 14. oktober 1975.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 12. november 1975.

Præmisser

1 Som anført i den administrative klage, der indledte sagen, kræver det sagsøgende selskab Fællesskabet dømt til betaling af 501 428,14 ffr.

»som erstatning for den skade, der er tilføjet sagsøgeren ved det stiltiende ulovlige afslag fra Kommissionen for De europæiske Fællesskaber på at betale følgende beløb:

1. De selskabet tilkommende restitutioner for eksport af korn fra det franske oversøiske departement ... til tredjelande.

2. Overgangsgodtgørelsen for eksisterende beholdninger for produktionsåret 1972/73: 278 452,18 ffr.«.

2 Sagsøgeren, der driver virksomhed fra et af de oversøiske franske departementer, har anmodet om eksportlicenser for korn med forudfastsættelse af restitutionsbeløbet;

3 selskabet har anført, at det desuden opfyldte alle betingelserne for at få ret til de forudfastsatte restitutioner i henhold til artikel 16 i forordning nr. 120/67 (EFT-specialudgave 1967, s. 29; org. ref. JO 1967, s. 2269) og forordningerne til gennemførelse heraf;

4 selskabet har videre anført, at for det korn, som det sad inde med ved slutningen af produktionsåret 1972/73, har det opfyldt de nødvendige formaliteter for at få ret til godtgørelserne i henhold til artikel 9 i forordning nr. 120/67 og til de til gennemførelse heraf vedtagne forordninger.

5 Artikel 10 i Kommissionens forordning nr. 1041/67/EØF (EFT-specialudgave 1967, s. 298; org. ref. JO nr. 314, s. 9) bestemmer, at restitutionen udbetales af den medlemsstat, på hvis område toldformaliteterne ved eksporten er blevet opfyldt;

6 artikel 3, stk. 1 i forordning nr. 1554/73 (EFT L 156, s. 13) bestemmer, at overgangsgodtgørelsen »erlægges af den kompetente myndighed i den medlemsstat, på hvis område lagrene befinder sig«.

7 Bestemmelserne i forordning nr. 120/67 om ydelse af eksportrestitutioner og overgangsgodtgørelse for lagre, samt Kommissionens gennemførelsesforordninger, hvorved beløbenes størrelse og de nærmere regler for udbetalingen er fastsat, finder med direkte virkning anvendelse på hele Den franske Republiks territorium;

8 med henblik på udbetaling af selskabets tilgodehavender i henhold til den direkte anvendelige fællesskabsret henvendte det sig forgæves til den kompetente myndighed i Den franske Republik, men anlagde ikke sag ved denne stats domstole.

9 Herefter henvendte det sagsøgende selskab sig den 27. august 1974 til Kommissionen med et krav om betaling;

10 Kommissionen afviste stiltiende kravet, hvorefter selskabet anlagde nærværende sag under henvisning til EØF-traktatens artikel 215.

11 Kommissionen har påstået sagen afvist og herved gjort tre anbringender gældende;

12 for det første har Kommissionen anført, at den »fejl«, som sagsøgeren påberåber sig, skulle bestå i, at Kommissionen har afvist at betale, skønt et erstatningssøgsmål forudsætter, at der skal være gjort en særlig skade gældende, der kan adskilles fra selve den manglende betaling;

13 for det andet har Kommissionen anført, at den ikke er rette sagsøgte, da det ikke er Fællesskabet, men alene medlemsstaterne, der har kompetence til at udbetale de pågældende beløb;

14 for det tredje har Kommissionen anført, at sagen må afvises på dens nuværende trin, idet de nationale retsinstanser endnu ikke har kunnet træffe afgørelse om, hvorvidt selskabet har et retskrav over for den pågældende nationale forvaltning.

15 Erstatningssøgsmålet efter traktatens artikler 178 og 215 er indført som et selvstændigt retsmiddel med en særlig funktion inden for retsmiddelsystemet og er undergivet betingelser, der er tilpasset dets særlige formål.

16 En fællesskabsinstitutions afslag på at betale en gæld, der eventuelt skyldes af en medlemsstat i henhold til fællesskabsretten, omfattes ikke af reglerne om Fællesskabets ansvar uden for kontraktforhold;

17 sag om erstatning uden for kontraktforhold kan kun anlægges under henvisning til, at der er forvoldt en skade ved en handling eller en undladelse fra Fællesskabets side.

18 I replikken har det sagsøgende selskab præciseret sit sagsanlæg for at få det ind under reglerne om erstatning uden for kontraktforhold;

19 selskabet har herved anført, at det er Kommissionens ulovlige afslag på at finansiere de udgifter vedrørende de oversøiske departementer, der påhviler Den franske Republik i henhold til landbrugsforordningerne, som førte de pågældende franske myndigheder til at nægte at betale selskabet dets tilgodehavende, og at det er dette Kommissionens ulovlige afslag, der har medført, at Fælleskabet har pådraget sig ansvar uden for kontraktforhold.

20 Selskabet har på ny gjort gældende, at det i henhold til forordning nr. 120/67 og de til denne forordnings gennemførelse vedtagne forordninger har krav på betaling enten fra Kommissionen eller de franske myndigheder.

21 Søgsmålet tilsigter i virkeligheden, at Fællesskabet i stedet for den pågældende stats kompetente myndighed skal betale de beløb, som selskabet anfører at have til gode i henhold til fællesskabsretten;

22 de fællesskabsretlige bestemmelser, særlig artikel 10 i forordning nr. 1041/67 og artikel 3 i forordning nr. 1554/73, efterlader ingen tvivl om, at beslutningen om, hvorvidt betaling skal ske, tilkommer de nationale myndigheder;

23 det tilkommer derfor de kompetente nationale retsinstanser at træffe afgørelse i henhold til fællesskabsretten om, hvorvidt en sådan beslutning er lovlig, hvilket må ske i den nationale retsplejes former og efter en eventuel anvendelse af traktatens artikel 177;

24 det kan derfor ikke anerkendes, at det sagsøgende selskab forsøger at sætte sig ud over gennemførelsesforordningernes præcise indhold, hvorefter det er de nationale myndigheder, der er kompetente, navnlig når selskabets eventuelle rettigheder over for disse ikke kan afhænge af, om Fællesskabet forudgående har givet tilladelse til finansiering.

25 Da det sagsøgende selskab ikke har gjort gældende, at det har lidt en skade ved en handling eller undladelse fra Fællesskabets side, må sagen afvises i henhold til traktatens artikel 178.

Vedrørende sagsomkostningerne

26 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2 skal den part, der ikke får medhold, dømmes til at afholde sagsomkostningerne;

27 sagsøgerne har ikke fået medhold;

28 de dømmes derfor til at afholde sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1. **Sagen afvises.**

2. **Sagsøgerne tilpligtes at bære sagens omkostninger.**

Lecourt Monaco Kutscher Donner Mertens de Wilmars

Pescatore Sørensen Mackenzie Stuart O'Keeffe

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 26. november 1975.

A. Van Houtte
Justitssekretær

R. Lecourt
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT A. TRABUCCHI FREMSAT DEN 12. NOVEMBER 1975[1]

Høje Ret.

Det sagsøgende selskab, der har hovedsæde i et oversøisk fransk departement, eksporterede i høståret 1972/73 korn til tredjelande; i anledning af disse transaktioner havde selskabet forinden af det kompetente franske organ (ONIC) fået tildelt eksportlicenser, der indeholdt en forudfastsættelse af de restitutioner, som hjemles i artikel 7, stk. 1 i Rådets forordning nr. 139/67 og i Kommissionens forordning nr. 1041/67, hvori de nærmere regler for anvendelsen af de omtalte restitutioner fastsættes. Den sidstnævnte forordnings artikel 10 bestemmer, at restitutionen udbetales af den medlemsstat, på hvis område eksporttoldformaliteterne er blevet opfyldt. I medfør af EØF-traktatens artikel 227, stk. 2 gælder fællesskabsreglerne på landbrugsområdet fra traktatens ikrafttræden også for de oversøiske franske departementer bortset alene fra den udtrykkelige undtagelse i artikel 40, stk. 4, der bestemmer, at der med henblik på at muliggøre, at formålet med den fælles ordning af landbrugsmarkederne nås, kan oprettes et eller flere struktur- og garantifond for landbruget.

Desuden bestemmes det i artikel 9, stk. 1 i Rådets forordning nr. 120/67, at der for de ved produktionsårets udløb eksiste-

1 — Oversat fra italiensk.